

DE Herfst zingt ons het lied van de herinnering voor. De Zomer vierde zijn feest van bloei, we hebben ons in zijn schoonheid verheugd, doch nu is alles voorbij. Het gaat er mede alsof we een bruiloft hebben gevierd. Tevoren blonk de feestzaal in schittering van licht, klonk het blijde lied en het bezielende woord..... als het feest uit heeft en de gasten zijn huiswaarts gekeerd, mag er nog even een aantrekkelijke sfeer in de zaal blijven heerschen, er staan er reeds gereed om te verwijderen alles wat aan het feest luister bijzette. Straks rest van de bruiloft niets meer dan de herinnering.

Zoo ook de Herfst. Hij komt de heerlijkheid van den zomer ontkleeden. De bladeren beginnen te dorren, de nachtvorsten doen de bloemen versterven. Straks valt de regen neer, steekt de storm op, en het duurt niet lang of de boomen staan kaal, alle leven schijnt uitgebluscht.

Wat blijft, is de herinnering aan wat eens praalde in wondere schoonheid.

Toch heeft ook de Herfst zijn aantrekkelijkheid, zij het dan die van het weemoedige. Het schijnt alsof wat eens heerlijk heeft gebloeid, voor 't laatst nog eens wil laten zien hoe schoon het toch wel was en 'n kleed van kleuren siert beemden en bosschen.

Geen wonder, dat de dichters vaak in heerlijke taal den Herfst hebben bezongen, als zij de boomen zagen dorren in het late seizoen, roerloos wachtend den nabijgen winter, als zij „het groen zagen verkleuren”. Want inderdaad ook in den Herfst kunnen we het woord van den Profeet nazeggen : „Heft uwe oogen op omhoog en ziet Wie deze dingen geschapen heeft.” Ook dan kan het Psalmlied klinken : „Als ik aanzie, het werk Uwer vingeren, wat is dan de mensch dat Gij zijner gedenkt en des menschen zoon, dat Gij hem bezoekt.....?”

De Herfst toch zingt, ja, het lied der herinnering, maar hij bewijst mede zijn eigen schoonheid, zelfs al donkeren de dagen en giert de wind en spreekt alles buiten met sombere stem van ontkleeding.

Ieder jaarseizoen door onzen Schepper tot stand gebracht.

HERFST

houdt een beeld in van ons eigen leven. De Lente vergelijken we met de bloeiende jeugd, die zooveel belooft met haar bloesems en welig groen; den Zomer met

de jaren van de volle gerijpte kracht waarin geogst wordt wat eens werd gezaaid; den Herfst met de versterving en het verval. De krachten worden minder, kwalen gaan zich openbaren, nieuwe geslachten zijn opgekomen en we begrijpen ze niet altijd: „in onze dagen was alles zoo anders..... zooveel beter.....!” Ja, „onze dagen”. Daar zeggen we eigenlijk al mede, dat we den besten tijd achter den rug hebben. We voelen het wel: we worden ontkleed, de winter komt en met den winter de dood.

Heerlijk als we dan in onzen Herfst nog schoonheid kunnen spreiden. Als we in de dagen van het minder worden, toch nog ons woord kunnen spreken tot hen die we met onze ervaring willen dienen, onze daad kunnen verrichten voor degenen, met wie we in aanraking komen.

Bovenal: als we het ook in den Herfst van ons leven vooral maar weten mogen, dat we niet ontkleed worden. Dat dit alles slechts schijn is. Waarom.....? Omdat we hebben aangedaan den Heere Jezus Christus, door Wien we ja zeker, eerst zijn ontkleed, maar Die ons heeft overkleed met Zijn gerechtigheid en voor ons een erfenis bewaart in de hemelen, waarin we een kleed zullen dragen, dat in eeuwigheid niet zal vergaan.

De Herfst doet ons instemmen met wat de dichter Ter Haar eens zong:

Voorwaar, al 't menschdom is als gras,
Geslachten zijn verdwenen,
Hun heerlijkheid werd stuiwend asch,
Hun glans heeft uitgeschenen.

Ja, zoo is het. Dat is de groote somberheid van den Herfst.

Maar die den Heer verwachten,
Verheffen zich met aadlaarsvlucht.....

Dat is de troost van hen, die zich in hun God geborgen weten.

JOHANNES.